

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **T. V.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Mojmírem Přívarou
sídlem Kovářská 1253/4, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. 076551/2018/KUSK, sp. zn. SZ_076551/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí M. ú. Ř. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2018, č. j. 30127/2018-MURI/OPE/1124, sp. zn. 15493/2018/Dpř.-Pr-713, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů, ve znění do 30. 6.2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne X v X hod. jako řidič motorového vozidla tovární značky Volvo V40, registrační značky X, v o. Č. v u. U M., při výjezdu z parkoviště obchodního domu E. nerespektoval dopravní značení svislou dopravní značkou C3a – příkazný směr jízdy vpravo (dále jen dopravní značka C3a“) a odbočil vlevo. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši X Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení.

2. Žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval uplatněnými odvolacími námitkami dostatečně důsledně. Správní orgány obou stupňů vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu, dopustily se nesprávného právního hodnocení a také řízení zatížily procesními vadami. Žalobce nepopírá, že při řízení předmětného motorového vozidla v daném čase a místě odbočil na uvedené křižovatce vlevo. Nesouhlasí však s tím, že by se neřídil dopravní značkou a porušil zákon o silničním provozu. Žalobce dopravní značku C3a nezaregistroval a její existenci si ověřil až po zahájení přestupkového řízení. Žalobce rovněž namítá, že dopravní značka C3a společně se značkou P4 - Dej přednost v jízdě! (dále jen „dopravní značka P4“), umístěné na stejném sloupku byly podstatným způsobem vychýleny do strany, což nečinil sporným ani žalovaný. Omezenou viditelností dopravního značení žalobce argumentoval již v odvolání a doložil o tom do spisu fotografie. K fotodokumentaci dopravní značky pořízené P. ČR žalobce uvádí, že byla pořízena z chodníku a nikoliv z pohledu řidiče.
3. K tomu odkázal na § 2 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádí zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se svislé dopravní značky umísťují tak, aby byly pro účastníky provozu na pozemních komunikacích, pro které jsou určeny, včas a z dostatečné vzdálenosti viditelné. Svislé dopravní značky mají být umísťovány čelně k účastníkům silničního provozu, jimž jsou určeny. Vychýlení v úhlu 45° znamená natočení značky výrazně do kolmého směru, v tomto případě navíc na opačnou stranu z pohledu řidiče. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že defekt v osazení značek nemá za následek, že by jejich obsah byl „zcela nečitelný“. To by znamenalo, že teprve absolutní neviditelnost je relevantní. Řidič motorového vozidla má celou řadu dalších zákonných povinností a musí neustále vyhodnocovat provoz kolem sebe. Požadavek, aby řidič vyhodnocoval případnou defektnost umístění dopravních značek, není reálný a nesprávné natočení šipek jej nadto může dezorientovat.
4. V dané věci byla defektnost umístění značky značná a důsledky nelze přičítat k tíži žalobci. Snížená viditelnost značky nebyla způsobena okolnostmi souvisejícími s provozem, konstrukčními vlastnostmi vozidla, ani způsobem jízdy, ale svým stavebně technickým stavem, který dlouhodobě přetrvával. Pro případ, že by soud neshledal umístění dopravní značky vadným, navrhuje žalobce, aby byla přezkoumána otázka jeho zavinění. Je totiž přesvědčen o tom, že znak zavinění absentoval. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že přestupek byl spáchan z nevědomé nedbalosti. Byly to však vnější „okolnosti“, které způsobily, že obsah značky nebyl pro žalobce standardním způsobem zjištělný. Žalobce přijížděl k hlavní silnici a soustředil se též

na provoz na této komunikaci. Počínal si přitom opatrně. Stav na inkriminovaném místě byl však vysoce nestandardní. Čím více se žalobce ke křižovatce blížil, tím méně se značka stávala viditelnou a ani z jiných skutečností nebylo možné usuzovat, že by nesměl zatočit doleva. Situace v provozu toto odbočení umožňovala provést jednoduchým způsobem, přičemž silnice, na kterou žalobce odbočil, nebyla jednosměrná, zúžená ani nevykazovala jiné problémové znaky.

5. Z procesního hlediska žalobce poukazuje na to, že si v přestupkovém řízení počínal řádně a odpovědně. Na výzvu správního orgánu reagoval, požádal o nařízení ústního jednání, osobně se dostavil ke správnímu orgánu podat odpor a bez předchozího předvolání a zákonného času na přípravu souhlasil s tím, že bude okamžitě nařízeno ústní jednání. Žalobce též namítá, že správní orgán I. stupně nijak nereagoval na jeho žádost, aby věc byla postoupena správnímu orgánu v místě jeho bydliště. Žalovaný se k této otázce vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že k postoupení věci neměl správní orgán I. stupně zákonné oprávnění, což je v rozporu s § 131 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce rovněž odkazuje na fotografický snímek společnosti Google z místa údajného přestupku, který prokazuje, že předmětná dopravní značka nebyla v uspokojivém stavu již téměř o rok dříve. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve poukázal na to, že i žalobce připustil, že dopravní značení je viditelné jen velmi omezeně, tedy že viditelné je. Z internetové fotografie z pohledu řidiče je dopravní značení rozpoznatelné, v jeho viditelnosti nebrání žádná překážka. Žalobcem předložené snímky jsou zkopírovány na místě, které je účelově vybráno. Dopravní značení i povinná obezřetnost velí řidiči, který se blíží do křižovatky, soustředit se na její vyřešení z hlediska přednosti v jízdě, tedy zpomalit a zkontrolovat dopravní značení. Pokud je značka viditelná z dálky, byť vykazuje vychýlení do strany, lze v jejím nerespektování spatřovat nevědomou nedbalost. Žalovaný nadto poukázal na to, že v zakázaném směru odbočení doleva se nachází viditelné vodorovné dopravní značení V13 - Šikmé rovnoběžné čáry (dále jen „dopravní značka V13“), na které je zakázáno vjíždět a které brání odbočení vlevo. Z kamerového záznamu je patrné, že žalobce toto dopravní značení ignoruje a vjíždí do protisměrného odbočovacího pruhu. Na postoupení věci jinému správnímu orgánu nemá žalobce právní nárok. Vhodnost by žalovaný spatřoval například v imobilitě osoby obviněné z přestupku. Dle zákona je určující místo spáchání přestupku. Žalovaný je toho názoru, že žalobce žádal o projednání věci ve správním řízení a nikoli též nařízení ústního jednání. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že jím předložené snímky pocházejí z místa, kudy po pozemní komunikaci projížděl a tedy z úhlu jeho pohledu. I snímek předložený žalovaným na str. 2 vyjádření k žalobě též prokazuje na naprosto nestandardní umístění dopravní značky. Žalobce nezpochybňoval viditelnost a rozpoznatelnost dopravní značky, poukázal na to, že ztížené bylo vyhodnocení její platnosti a obsahu. Zopakoval svoji argumentaci o vyhodnocování situace v křižovatce. Žalobce namítl, že akcent by měl být dán na správné osazení dopravního značení tak,

aby bylo jednoznačné. Pokud jsou zde pochybnosti o zavinění ze strany žalobce, měl by být v pochybnostech viny za přestupek zproštěn. Pokud žalovaný poukazuje na přítomnost vodorovného značení uprostřed křižovatky a přikládá fotografii z místa, pak i ona prokazuje, že vodorovné značení bylo značně vybledlé a pro řidiče, který nepostřehl špatně umístěnou značku, též matoucí. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že přímo ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Pokud jde o nepostoupení věci z důvodu vhodnosti, pak tyto důvody měly být uvedeny již v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. Pokud měly správní orgány předtím za to, že k tomu vůbec není zákonný podklad, nemohly relevantně posuzovat otázku vhodnosti. Pokud jde o to, co měl žalobce na mysli užitím slovního spojení „projednání věci“, pak jím mínil nařízení ústního jednání. Žalobce setrval na žalobním návrhu, jak jej prezentoval v žalobě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 14. 3. 2018 oznámení přestupku od P. Č. r., K. ř. p. S. k., ve kterém identifikovala jako řidiče žalobce, který dne X v době mezi X až X hodin v o. Č., u. U M., u výjezdu z parkoviště obchodního domu E. nerespektoval dopravní značku C3c (správně mělo být uvedeno C3a – poznámka soudu), čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dále bylo v oznámení přestupku uvedeno, že řidič odmítá řešit věc v příkazním řízení na místě a s tím, že se přestupku dopustil, nesouhlasí.
9. K oznámení přestupku byl přiložen úřední záznam hlídky oddělení hlídkové služby Č. J. 159, videozáznam z kamery umístěné na protější straně křižovatky, na kterém je zachyceno, jak v čase X přijíždí z protilehlé strany křižovatky motorové vozidlo, identifikované dle vyhodnocení kamerového záznamu jako shora identifikované vozidlo žalobce a odbočuje vlevo. Na přiložené fotografii je zachyceno dopravní značení dopravními značkami C3a společně s dopravní značkou P4, které měl žalobce porušit. Součástí oznámení přestupku dále tvoří výpis z registru evidence obyvatelstva, z registru vozidel a z evidenční karty řidiče.
10. Oznámením ze dne 9. 4. 2018, č. j. 20082/2018-MURI/OPE/1124, sp. zn. 15493/2018/Dpř.-Pr-713, doručeným žalobci dne 18. 4. 2018, bylo zahájeno řízení o přestupku pro shora uvedený skutek. Příkazem ze dne 2. 5. 2018, č. j. 25202/2018-MURI/OPE/1124, sp. zn. 15493/2018/Dpř.-Pr-713, doručeným žalobci dne 7. 5. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši X Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši X Kč. Dne 3. 5. 2018 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o projednání věci ve správním řízení, a to M. h. m. P., a dne 14. 5. 2018 odpor, v němž žalobce znovu požádal o osobní projednání s tím, že se přestupku nedopustil. Dne 14. 5. 2018 se konalo ústní jednání, v rámci něhož bylo žalobci zopakováno obvinění z přestupku, které mu bylo kladeno za vinu. Dále byl žalobce poučen podle § 73 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 36 odst. 2, § 38, § 52, § 62 odst. 1 písm. b) a c) a § 63 odst. 1 správního řádu.

11. Žalobce v průběhu ústního jednání uvedl, že přestupek tak, jak je popsán v oznámení přestupku, se nestal a vychází z nepřesných a zkreslených informací. Fotografie příkazové značky je zachycena z chodníku, nikoli z pohledu řidiče a je patrné, že je umístěna v rozporu se zákonem o silničním provozu. Ten stanoví, že dopravní značení musí být jasné, zřetelné a viditelné. Žalobce doložil vlastní fotografii z pohledu řidiče, z níž se podává, že dopravní značka není vidět. Viditelné není ani pozemní značení. Protokol z ústního jednání dále obsahuje informace, že byl žalobce poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dne 24. 5. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. V něm správní orgán I. stupně zejména uvedl, že přestupek žalobce je zdokumentován kamerovým záznamem, který je součástí spisu. Ze záznamu je patrné jednání žalobce, který pokud sledoval provoz, musel dopravní značení před křižovatkou vidět. Dopravní značení je patrné i z fotodokumentace dopravního značení. Správní orgán I. stupně rovněž reagoval na fotografie předložené žalobcem. Zavinění žalobce bylo vyhodnoceno jako nevědomá nedbalost.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 6. 2018 odvolání. V něm vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že nerespektoval obhajovací práva žalobce a bez projednání věci rozhodl příkazem, že nereagoval na žádost o postoupení věci do místa bydliště žalobce, že se žalobce musel na ústní jednání dostavit mimo místo svého bydliště a že dostatečně nereagoval na fotografie dopravního značení předložené žalobcem a na jeho výpověď k věci. Dále zpochybnil dostatečnost zjištění skutkového stavu věci, zejména stav dopravního značení a jeho viditelnost pro řidiče a rovněž obsah kamerového záznamu, na němž není vidět řádné osazení dopravního značení.
13. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně měl na vyjádření žalobce vyčkat a toto se tak zřejmě minulo s vydaným příkazem. Jelikož však následně byla věc projednána při ústním jednání, došlo k nápravě tohoto procesního pochybení. Návrh žalobce na změnu místní příslušnosti do místa jeho bydliště byl vypořádan při ústním jednání. Nevyhovění tomuto návrhu pokládal žalovaný za správné, neboť k postoupení věci nebylo zákonné oprávnění. Protiprávní jednání žalobce bylo dle žalovaného kamerovým záznamem dostatečně a bez pochybností prokázáno. Žalovaný připustil, že předmětné dopravní značky jsou pootočené a tím odkloněny od vozovky z pohledu řidiče vpravo, nicméně nikoli v takovém rozsahu, aby jejich obsah byl pro řidiče nerozpoznatelný. I z fotografie předložené žalobcem je čitelnost dopravního značení zjevná.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud shledal, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, obsahuje veškeré požadované náležitosti a je včasná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil dodatečně souhlas s projednání a rozhodnutím bez nařízení jednání a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

16. Žalobce nečiní sporným, že na předmětné křižovatce odbočil vlevo, zpochybňuje však, že mohl pokyn signalizovaný dopravní značkou C3a zaznamenat, neboť svislé dopravní značení bylo pootočené doprava a vodorovné značení nebylo viditelné. Úvodem soud předeseílá, že obdobnými situacemi se již správní soudy opakovaně zabývaly. N. s. s. v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015 – 72, uvedl, že *„[ř]idič je povinen dodržovat svislé značení i za situace, že vodorovné značení je špatně viditelné, resp. viditelné není, a to aniž by si sám nejdříve vytvářel představu o správnosti jeho umístění. Respektování svislého značení nemůže být negováno tím, zda je umístěno v souladu nebo rozporu se zásadami pro dopravní značení na pozemních komunikacích, jak stěžovatel namítá. Dopravní značení způsobílé zavázat řidiče k dodržení jeho obsahu je pouze takové, které je dobře čitelné, přehledné a nezaměnitelné s jiným a dává možnost se s jeho obsahem seznámit, přičemž je nerozhodný jeho soulad s technickými předpisy.“*
17. N. s. s. se zabýval i posouzením případů, v nichž řidič motorového vozidla přehlédl, či tvrdil, že přehlédl dopravní značení. V některých výjimečných situacích judikatura správních soudů dovodila, že nelze řidiče postihnout za nedodržení dopravního značení, a to tehdy, když je toto značení vnitřně rozporné (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 – 29). Mezi tyto výjimky z povinnosti řídit se dopravním značením, respektive následně nést trest za jeho nedodržení, však nepatří situace, kdy řidič značku přehlédne. Tento jednoznačný závěr učinil N. s. s. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011 - 132: *„Přehlédli-li řidič svislou dopravní značku č. B 21a (zákaz předjíždění) a v důsledku toho porušil jí uložený zákaz, je odpovědný za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jeho zavinění má formu nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že v daném místě svým předjížděním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli pokud by řádně věnoval pozornost dopravnímu značení, toto vědět mohl a měl.“*
18. Žalobce poukazuje na to, že se na řízení dostatečně soustředil, nicméně se musel soustředit i na ostatní okolnosti v silničním provozu, ovšem dopravní značka byla z pohledu jeho řidičské pozice nevhodně umístěna. K tomu považuje soud za potřebné připomenout, že podle rozsudku N. s. s. ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83, platí, že *„[ú]častník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu], i když má za to, že není správně technicky provedena.“* Z fotografie pořízené p. hlídkou nelze bezpečně určit, zda byla pořízena z přilehlého chodníku či z vozovky. Není to však natolik podstatné, neboť i z fotografie, kterou pořídil žalobce a která je součástí správního spisu, je značka viditelná. K této fotografii soud poznamenává, že je pořízena zjevně až na samém kraji křižovatky, kdy se logicky (z hlediska fyzikálních zákonitostí perspektivy) již dopravní značení pomalu ztrácí z vizuálního zorného pole řidiče, stále je však přinejmenším periferně viditelné. S pravděpodobností hraničící s jistotou tak lze dospět k závěru, že

dopravní značka, kterou žalobce porušil, byla ještě lépe viditelná z větší dálky, když se přibližoval ke křižovatce.

19. Před křižovatkou musel žalobce nepochybně zpomalit, neboť jak sám uvádí, bylo třeba vyhodnotit její dopravní vyřešení. V tomto ohledu se tedy žalobce musel zajímat též o to, zda se nachází na hlavní či vedlejší silnici, aby podle okolností dal přednost v jízdě. Svislá dopravní značka P4 je přitom umístěna nad předmětnou značku přikázaného směru jízdy. Žalobce současně nemohl mít za to, že se nachází na hlavní silnici a tudíž by přinejmenším musel dát přednost v jízdě vozidlům příjíždějícím zprava. Žalobce byl tedy povinen sledovat především pravou stranu dopravní situace a nemohl dopravní značku nevidět, neboť její natočení doprava není nikterak výrazné. K tomu by teoreticky mohlo dojít pouze tehdy, pokud by žalobce dopravní situaci na pravé straně vozovky vůbec nesledoval, nicméně pak by porušil povinnost řidiče věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích plynoucí z § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Plně pak na žalobce dopadá shora citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, neboť sice nevěděl, že v dané křižovatce nesmí odbočit vlevo, ačkoli pokud by plně sledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích a věnoval pozornost dopravnímu značení, toto vědět měl a mohl. Za dané situace tak soud nepřisvědčil žalobní námitce, že žalobce dopravní značení neviděl, resp. že ho za dané situace vidět nemohl.
20. Pokud jde o námitku absence zavinění, pak se k ní soud vyjádřil částečně již výše, neboť je neoddelitelně spojena s povinností řidiče – žalobce – věnovat se situaci v provozu na pozemních komunikacích a umístěnému dopravnímu značení. Soud neshledal žádné okolnosti, které by zavinění žalobce vylučovaly, tedy že by například dopravní značení bylo zakryté spadáním listů či nánosem sněhu (srov. rozsudek N. s. ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83). Je to ostatně sám žalobce, který v žalobě tvrdí, že „[č]ím více se žalobce ke křižovatce blížil, tím méně se značka stávala viditelnou.“. Jinými slovy tedy připouští, že dopravní značku přinejmenším zaznamenal. Je zcela nepodstatné, že si subjektivně žalobce vyhodnotil situaci tak, že odbočit vlevo může. Není možné obecně považovat za souladné s právem, aby si každý účastník provozu na pozemních komunikacích sám vyhodnocoval, jak se v té které dopravní situaci zachová, bez ohledu na dopravní značení. To by v konečném důsledku vedlo k naprostému chaosu v silničním provozu, který by byl způsobit ohrožit jeho účastníky na životě či zdraví. Jakkoli může soud přisvědčit žalobci v tom, že stav dopravního značení není rozhodně perfektní, nemůže mu na druhou stranu přisvědčit v tom, že by se po zohlednění všech okolností jednalo o situaci, kdy by po řidiči nebylo možné požadovat, aby se i takto defektně pootočeným dopravním značením řídil. Soud tedy souhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že jednání žalobce bylo zaviněné ve formě nevědomé nedbalosti. Žalobní námitka není důvodná.
21. Z hlediska namítaných procesních vad soud konstatuje, že postup spočívající ve vydání příkazu, aniž by správní orgán I. stupně vyčkal vyjádření žalobce, které bylo učiněno poslední den stanovené lhůty u držitele poštovní licence, již vytkl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ve shodě s ním má soud tuto procesní vadu za zhojenou v dalším řízení, neboť žalobce podal proti příkazu odpor a řízení o přestupku pokračovalo nařízením ústního jednání, při němž měl žalobce možnost se k věci

v plném rozsahu vyjádřit. Pokud jde o námitku týkající se nepostoupení věci k projednání do místa bydliště žalobce, uvádí soud následující. Zákon od odpovědnosti za přestupky již neobsahuje v tomto ohledu svébytnou úpravu, a proto se v souladu s § 1 odst. 2 správního řádu použije subsidiárně obecná právní úprava, konkrétně § 131 odst. 5 správního řádu, jež stanoví: „*Příslušný správní orgán může věc usnesením postoupit z důvodu vhodnosti i v jiných případech. Postupující správní orgán je povinen vyžádat si předchozí souhlas správního orgánu, jemuž má být věc postoupena. Předchozího souhlasu není třeba v případech, kdy má účastník uvedený v § 27 odst. 1 v územním obvodu správního orgánu, jemuž má být věc postoupena, místo trvalého pobytu nebo sídlo, popřípadě se v tomto územním obvodu zdržuje. V řízení o žádosti se tohoto ustanovení použije jen na požádání nebo se souhlasem žadatele.*“ Z uvedené právní úpravy je zjevné, že v řízení z moci úřední o případném postoupení rozhoduje správní orgán rovněž z moci úřední a o „žádosti“ účastníka takového řízení se samostatně nerozhoduje, neboť může být ve skutečnosti toliko podnětem účastníka.

22. Z hlediska principů dobré správy by zajisté bylo vhodné, pokud by o nepostoupení věci byla učiněna zmínka v odůvodnění již prvostupňového rozhodnutí, nicméně není obecnou povinností správního orgánu I. stupně nepostoupení věci odůvodňovat či o tom účastníka řízení samostatně informovat. Odůvodnění vhodnosti postoupení věci by naopak bylo třeba v případě, kdy by k takovému postupu správní orgán důvody shledal. Obecně pak v nepostoupení věci neshledává soud nic neobvyklého, neboť příslušnost založená místem spáchání přestupku je obecným pravidlem (srov. § 62 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky) a žalobce žádné jiné důvody (než bydliště), proč by tak měl správní orgán I. stupně učinit, ani neuvedl. Vypořádání odvolací námitky sice nebylo správné, neboť obecně postoupení věci jinému správnímu orgánu možné je, avšak ani v odvolání žalobce důvody vhodnosti takového postupu neuvedl, když brojil toliko proti tomu, že na jeho podnět správní orgán I. stupně nijak nereagoval. Soud tedy uzavírá, že ani žalobní námitky vztahující se k procesní stránce věci nejsou důvodné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně